BLAHOSLAVENÍ MILOSRDNÍ …

… alebo o odpustení, slobode od súperenia a porovnávania sa a súcite a vernosti.

BOŽIE SLOVO: (Mt 5,1-2.7)

Čítanie zo svätého evanjelia podľa Matúša: *Keď Ježiš videl veľké zástupy, vystúpil na vrch. A keď sa posadil, pristúpili k nemu jeho učeníci. Otvoril ústa a učil ich: Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo.* Počuli sme Božie slovo!

KATECHÉZKA (porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 700, 687, 716, 709)

Predminulá katechézka bola svojim spôsobom zlomová, či skôr jej téma. *Uvoľnenosť.* Alebo inak: *sloboda*. Sloboda od sveta. Sloboda od *žiadostivosti*, od *strachu*, od *pút* aj *bičov* sveta. Sloboda ale nie je cieľom. Je len nástrojom. Cestou. Bránkou. Nástrojom k čomu? A bránkou kam? No predsa... do Neba! Do Kráľovstva! Presne podľa slov a prísľubu Ježiša Krista: „*Veru, veru, hovorím vám: Každý, kto pácha hriech, je otrok. A otrok neostáva v dome navždy; navždy ostáva syn. Až keď vás Syn vyslobodí, budete naozaj slobodní*“ (Jn 8, 34-36). Ježiš hovorí, že nás oslobodil nielen od niečoho – „*zo svojho márneho spôsobu života, boli ste vykúpení drahou krvou Krista, bezúhonného a nepoškvrneného Baránka*“ (1 Pt 1, 18-19), pripomína nám apoštol Pavol – ale hlavne pre niečo. Pre Božie Kráľovstvo.

Pripomeňme si, čo sme tu už spoločne hovorili v dávnejších katechézkach: V samej podstate Boha, Božieho Života, Božieho Kráľovstva, je *normálnosť.* Veriť Bohu znamená spoznať túto nádhernú a všetko presahujúcu Jednoduchosť Boha, ktorý je pravda a láska. Nádej znamená prijať ju ako spôsob svojho vlastného života. Láska potom je, žiť ju v Bohu a s Bohom v spoločnom tanci, vzájomnom vírení a súzvuku Otca a Jeho syna. Nie je nič naozaj normálne a prirodzené, iba Boh. Neexistuje žiaden normálny a prirodzený život - a teda vo svojej podstate vlastne ten najľahší možný - než Boží Život. Ale ľahké a prirodzené je to len tomu, kto uveril a veriaci sa zamiloval do Božskej Prostoty Boha a zamiloval si božsky prostý život v celej jeho nadzemskej normálnosti a vzrušene odhaľuje jeho krásu a nádheru. K tomu sme boli Kristom oslobodení, keď nás vyviedol zo sveta do svojho Kráľovstva, z *nedostatku* sveta do *hojnosti*, ktorou je sám Boh, z *neistoty* sveta do *istoty* a bezpečia Božích detí v dlani Otcovej. Kresťanstvo sa nám kedysi javilo (ba možno stále ešte javí) byť zložité – samé príkazy a zákazy a pravidlá a normy a toto sa musí a tamto sa nesmie – ale to len preto, že ho takým sami robíme. Bez viery by sme však nemali na výber. Bez viery by nám naozaj pripadalo ťažké. *Ako hercovi náročný scenár, podľa ktorého má hrať postavu, ktorou sám nie je*. Áno, kým nechápeme, neveríme, je pre nás kresťanstvo nepochopiteľný súbor náročných požiadaviek a pravidiel. Ale kto povedal, že kresťanstvo je pre neveriacich? Ako hovorí Pavol plný vďaky, „*teraz sme oslobodení od zákona, lebo sme zomreli tomu, čo nás držalo v zajatí, aby sme tak slúžili po novom, v Duchu, a nie po starom, podľa litery*“ (Rim 7, 6).

Uveriť znamená *stať sa*. V Duchu Božom sa skutočne synmi a dcérami Boha *stať*. A ak synmi Boha raz *sme*, potom život synov Boha nám náhle príde aj prirodzený, aj ľahký, aj krásny. A zamilujeme si Ho, ako aj Boha, s ktorým ho žijeme, ako aj Božiu Cirkev, bratov a sestry, kde tento život spoločne žijeme a vzrastáme v ňom.

Písmo to volá *Raj* a znovu, je to miesto celkom normálneho života v normálnom vzťahu normálnej dôvery a spoločenstva a priateľstva Boha a ľudí. Nič mimoriadne, žiaden zábavný park, nič podobné. Raj nič také nepotreboval. Úniky a zabávanie sa a starosti a vzájomné boje a zápasy sú doma tam, kde je nuda a strach a neistota a nedostatok a život sám nás ťaží. V Raji bol blaženým sám život. Svätosť bola normálna a prirodzená. Je ovocím a súčasne podmienkou jednoty s Bohom, pre ktorú sme stvorení a ktorá je tak pre nás normálna a prirodzená. Preto je Nebo blažené, samo v sebe. Nepotrebuje zábavu ani atrakcie, sám Život v ňom je blažený.

Ľudia, ktorí si toto neuvedomili, nás nechápu. Pýtajú sa, čo vám na svete vadí? Veď je to pekný svet! Pekne sa na ňom žije. Je tu zábava, len si treba vedieť vybrať. Nie je to dokonalé, iste, ale nám sa tu páči... Užívame si to! Dokonca velebia hriech, veď ako hovoria, 'ak by človek nezhrešil, nič by si vo svete neužil!' Ale my sme už videli niečo iné. Uzreli sme inú krásu, začuli inú hudbu, zacítili v tele iný rytmus. Pre nás už niet návratu. Peklo bolo pred nami odhalené, maska jeho zákernosti strhnutá. Už nedokážeme milovať svet. Ľudí áno. Prírodu, Božie stvorenie áno. Ale *svet* už nie. Už nemáme inú možnosť, len vpred, ďalej a vyššie, ako vraví Lewis v závere svojej *Narnie*.

Ako nám Ježiš pripomenul v tomto blahoslavenstve, základom tohto nového života v kráse Kráľovstva je *milosrdenstvo*. Kráľovstvo – po grécky *basielia tu theu, kraľovanie* Boha – nie je miesto, ale stav, spôsob, akým ľudia žijú. A podstatou tohto stavu je milosrdenstvo. Kým sme boli zaujatí sebou, plní pýchy a filautie a sebastredného sebectva, milosrdenstvo nám bolo cudzie, veď znamená presný opak, vyjsť zo seba v láske smerom k druhému. Ale teraz, keď už naše srdcia a duše sa sťahujú do plnosti a bezpečia Kráľovstva, môžeme pustiť seba. Je to až podivné, zrazu totiž akoby sme nemali čo na práci. Doteraz sme čas trávili starosťami a naháňaním sa za preludmi sveta, ale teraz to ustalo. V tej chvíli sme konečne slobodní začať niečo iné, to, čo je nám vlastne normálne a prirodzené: začať žiť spoločenstvo s druhými, v skutočnej jednote, blízkosti, otvorenosti, priateľstve, dôvere. Bránou k tomu je milosrdenstvo a keď ňou prechádzame, aj sami milosrdenstvo prijímame, pretože vstupujeme do spoločenstva svätých, kam nás Božie milosrdenstvo povolalo. Rozhodujúc sa tak pre milosrdenstvo, sami milosrdenstvo prijímame a vchádzame doň.

UVAŽUJME:

Čo je to v praxi milosrdenstvo? Tu je niekoľko praktických tipov, ako ho žiť.

SÚCIT – milosrdenstvo začína tým, že sa naučíme súcitiť s druhými.

NAJPRV VYPOČUŤ – táto zásada Stephena Coveya je podmienkou súcitu. Prv, než budeme hovoriť, dajme si záležať, aby sme druhého najprv pozorne počúvali, porozumeli mu, pochopili ho, vcítili sa do neho. Aby sme to dokázali, musíme sa rozhodnúť pre nasledovné dva postoje:

NEPOROVNÁVAŤ SA, NESÚDIŤ – toto je už za nami. Keďže už netúžime po uznaní a ocenení ľuďmi a nehľadáme ho – sme totiž synovia a dcéry Boha a porovnávame sa výlučne s Bohom – nepotrebujeme sa neustále porovnávať a hodnotiť, akí sme voči iným a iní voči nám. Prijímame druhých takých, akí sú, bez súdenia, bez posudzovania, seba voči nim ani ich voči nám.

NESÚPERIŤ – už netúžime iných prekonať, vlastne to ani nie je možné. Ja aj oni sme deti Boha a nikto z nás nemôže byť viac ale ani menej. V tomto sme súčasne každý úplne jedinečný, ideme jedinečnou cestou a slúžime Bohu jedinečným spôsobom, takže ani tu súperenie ani porovnávanie sa nielenže nedáva zmysel, ale ani nie je možné.

NEOVLÁDAŤ – už vieme, že ovládať iných sa snaží diabol. Takisto vieme, že spása a svätosť sa nedajú vnútiť a ľudia sa nedajú do Neba vmanipulovať. Môžeme im iba byť vzorom a inšpirovať ich, povzbudzovať, ak chcú, možno radiť, ale všetko ostatné je na nich. To sa prejaví tým, že začíname iným...

ODPÚŠŤAŤ – čiže ich púšťame na slobodu z reťaze našich očakávaní i nárokov a predstáv. Nesnažíme sa ich vtesnať do nich ani nie sme urazení, dotknutí, nahnevaní či sklamaní, keď naše očakávania nesplnia. Miesto toho ich prijímame a milujeme takých, akí sú, vediac, že sme rovnakí hriešnici, rovnakí učeníci, rovnakí pútnici na ceste ako oni. To nás nakoniec otvára tomu...

BYŤ VERNÍ – to je jeden z významov slova milosrdenstvo: byť verným tomu druhému, byť mu dobrým priateľom, oporou, stáť pri ňom v dobrom i v zlom, neopustiť ho, nesklamať, nepodraziť.

NA ZAMYSLENIE:

Prejdite si tieto tipy! Nakoľko sú prítomné vo Vašom spoločenstve? Ak nie – prečo, čo tomu bráni? Nedostatok obrátenia? Niečo iné? Čo v praxi urobíte?